

כמעט-אונס

בעיריית

חל-אביב

אני רוצה לשאול אתכם שאלה פשוט:

נכנסת בחורה לאיזו מחלקה של עיריית תל-אביב. סתם נכנסת, שום דבר מיוחד. אז תגידו לי — יש לה ממה לירוא ולחשוש שם?

נכון שלא? או, זה רק מוכיח כמה שאתם תמימים. כי השאלה תמיד צריכה להיות לא למה נכנסת בחורה, אלא למי.

הבחורה שאני מספרת לכם עליה היא מיכל שפילגל, בחורה סתם — תל-אביבית, בת 25, יפה מאוד דווקא, שפקדו אותה, למרבה הצער, לא מעט מכות: אביה חולה, אח אחר שלה טבע, ואח שני נהרג לפני כמה חודשים בתעלה.

והנה, עד לפני זמן-מה ניהלה מיכל פעוטון. אבל הצרות, כידוע, באות בתרי"סרים, אז לא מספיק כל מה שקרה לה, גם הפעוטון הידלדל מאורחיו הפעוריים, ומיכל נותרה ללא פרנסה. כיוון שכך, החליטה לגשת לעירייה להתעניין בלקבל שם מישרה.

וכאן מתחיל הסיפור: ברגע שהיא נכנסה לאותה מחלקה והתיישבה נוכח אותו פקיד, החל זה לעבוד עליה, "ציק-צק": לאחר ביור כמה פרטים אישיים, כגון איפה היא גרה והאם יש לה חבר, הסביר לה הפקיד הבכיר (55, נשוי, כסוף-שיער, ואזרח טוב ונאמן) בנועם-שפתיים ובמתק-פה, ובשפה שמשתמעת לפן אחד, וגם זה בקושי, שהיא מוצאת חן בעיניו, ואם היא מסכימה, אז מה בדבר...

מיכל הודעתה נמלטה מהחדר כל עוד נפשה בה.

אבל התדהמה שלה היתה עוד כלום לעומת התדהמה שלה למחרת, כאשר בעשר בבוקר מצלצל מישוהו בדלת, והיא פותחת, רק חלוקה הדל והדק לעורה, ומי עומד בפתח אם לא הנמר הנוראי מאתמול?

ומה עושה הנמר הנוראי בעור פקיד, אם לא תופס אותה כמו ארול פלין, מטיל אותה על המיטה כמו קלארק גיבל, ומנסה להתלבש עליה בכוח כמו גורילה? למולה היה הגורילה שלה ב"סך-הכל פקידון עירוני, והיא הצליחה להשליך אותו מעליה מהבית בלי שתזמנה נגמה.

אבל חכו — אל תחשבו שזה הכל. עוד היה המשך — הפעם במישור ה"פינאנסי. הפעם ניסה ולנטינו שלנו לשכנע את מיכל בעזרת 800 ל"י והבטחה לדרגה ג', כדי להוכיח לה בזאת עד כמה התאהב בה.

מאחר שבארצנו הקטנה הסודות הם מעטים, כפי שמי כמוני יודעת, לא חל"פו ימים רבים והסיפור התגלגל לאוזניו של פקיד אחר בעירייה, עמוס פלטי, אחד מעובדי לשכת-המודיעין העירונית. פלטי זה הוא ייקה, לא יודע חוכמות, והוא ניגש מייד אל מיכל והניא אותה שתגיש תלונה למנהל המנגנון.

וכתוצאה מזה התברר עכשיו שמיכל איננה הקורבן הראשון של ולנטינו. עתה התגלה שקיימת גם תלונה קודמת של בחורה אחרת, והקלטתה על טייפ-קורדר של בחורה שלישיה, על דיאלוג מאוד מעניין בינה לבין ואל, בו ניסה הוא לשכנע אותה לתנות עימו אהבים, כמו שאומרים, ובכלל, התיק הולך ומתנפח. עד כזיכך מתנפח, שעכשיו דינם אפי-לו בתא-המפלגה להעביר אותו מתפי-קידו.

נו, ואתם הרי יודעים איזה סירחון צריך להתעורר כדי שגם המפלגה תתערר, לא?

החתונה של אירית פדרמן

אירית פדרמן

בחתונה, שהיתה צנועה מאוד, רק מאה אנשים.

הוא בן 26 ואירית בת 22. אביו הוא בלשון האמריקאית ברוקלין, בלשוננו בנקאי. הוא עשיר מאוד (האבא, יעני) מהמשפחות הידועות, אספן מפורסם של ציורים מודרניים, שחקל נכבד מהם הוא תרם למוזיאון ישראל. הוא נפטר לפני ארבע שנים (האבא). הם כנראה יגורו בארץ, אם הבחור יצליח להסתדר כאן. ובקיצור — סוף טוב אמץ כן יהי רצון סלע.

אני מאושר שהבת שלי הביאה הביתה בחור טוב ונחמד, בחור נורמלי שקשור לארץ. (הכחנה למוארק לנדאן, זה ש"אירית התחתנה איתו, ברור?) מארק ואירית יוצאים יחד כבר שנה. הוא בחור אמריקאי שחי בפאריס. יום לפני פסח היא תגיע לארץ, לבדה, ותחזור. במאי הם יגיעו ביחד.

החתונה נערכה לפני שבוע ביום חמישי. אירית לבשה שמלה נהדרת, איך קוראים לה, בין מקסי למיני, כן מידי, בדיוק. הם החליטו להתחתן לפני העומר. כולנו היינו בקשה:

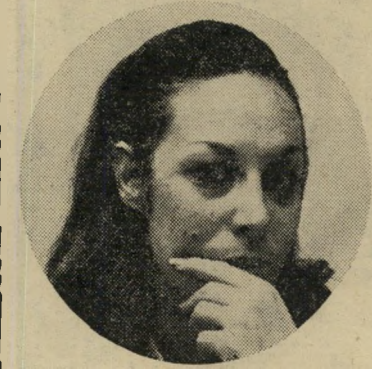
בדרך כלל אני לא כליךך אהבת כשימישהו אחר מדבר במרד שלי, למען האמת אני לא כליךך אהבת כשימישהו אחר בכלל מדבר בטוח-השמיעה שלי, כי זה מפרע לי לומר, אבל הפעם רשות הדיבור לי יקותיאל פדרמן — אחד מעשירי העם הזה, ואביה של אירית פדרמן, אחת מיפהפיות העם הזה, אחת החתיכות המבורקות ביותר בערבות דיוניגוף, שאחריה חיזרו ואיתה יצאו מיטב נערי הפאר, הזורר והשעשועים של העם הזה, ושעזבה ושינסעה לפאריס לפני שנה, עבדה שם, ועכשיו — התחתנה בניו-יורק. אבא יקותיאל, ב"בקשה:

הנאהבות והנעימות - בחייהן נפרדו

אחד הפלאים הגדולים של התיאטרון הישראלי המתחדש בימינו הוא אחד משח"קניו הוותיקים, בעל משפחה סולידית, שגם הוא התחדש לאחרונה כבמטה קסם.

הוא הוריד מעליו עשר שנים ועשרה קילו, מדלג על שלוש מדרגות בבתי-אחת, מגדל את שערו פרא מאחור (מלפנים אי אפשר, יש קרחת) ובכלל נהיה שובב לאי-נורמלי.

הסיבה? נו כמוכן, אלא מה: בתו הצ"עירה של אחד מפרנסי תל-אביב המפורי-

ברכה

רינה

השחקנית **ברכה נאמן** ונערת-הזוהר **רינה רימן**, שהן שתי ידיות בנפש, שרופות לדירה ולחוויות, והתפרסמו כשנעצרו בגלל שנמצא בדירתן המשותפת קצת חשיש.

אמרת הן? סליחה, טעות. הן, וכליךך למה? כליךך ככה. בגלל **ג'רי**, ואפילו לא בגלל ג'רי הראשון, אלא בגלל ג'רי השני.

את חברה ג'רי הראשון — **ג'רי חשיש** — איבדה ברכה נאמן כאשר הוא הושב מאחורי סורג וברזים, לאחר שהמספרה מצאה אצלו כמה גרם חשיש. 30 אלף גרם, ליתר דיוק. שלושים קילו, ליתר עוד יותר.

טוב, נגד מכה מסמים אין מה לעשות, מלבד להתאבל. אז ברכה התאבלה, וכדי להקל על אבלה מצאה לעצמה חבר אחר — גם שמו ג'רי, כדי להקל על האסוציאציה. אז מה קורה? באה חברתה הטובה ביותר לחיים ולחדר — וחוטפת לה את ג'רי השני מתחת לאף: "איך היא מעזה לעשות לי את זה, כשאנחנו גרות יחד וידידות כליךך טובות". מקוננת ברכה. ובגלל זה הן עכשיו לא גרות כבר יחד ולא ידידות טובות, ואפילו לא ידידות רעות. מעניין לראות עכשיו, מה יקרה לג'רי השלישי.

קשרים

מאוד

אמנותיים

סמים ביותר, היכולה להיות — לא, לא נכדתו. זה סתם השמצה. בתו בלבד.

ואיך הוא מסביר, הארטיסט הזה, את הקשרים ההרוקים בינו לבינה?

מה זאת אומרת, הוא סופר זוג עיניים תמימות: הם מספלים בהידוק הקשרים בין העירייה לתיאטרון.

הדק, חביב, הדק. לא כל יום פורים.